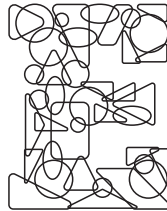
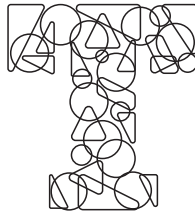
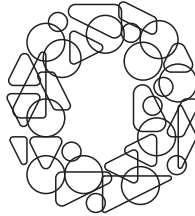
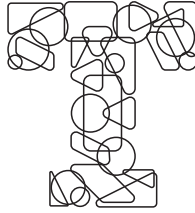
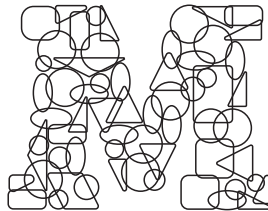

**T
O
T
E
M**

Jaco Wineke

Vormgeving omslag en binnenwerk: Paul Bokslag

Foto auteur: Mariël Kolmschot

© 2022 Uitgeverij Palmslag | Jaco Wineke

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

www.jacowineke.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493245266

NUR 306

Selfie, van jou

De hese stem
het gitaarspel
en de wind

springt je naam
op de bagagedrager
trap ik licht

licht zoals toen
we nog lachten om namen
en omdraaiing

kijk ik over mijn schouder
rijd jij voor me

trap ik het beeld
van jou voor me uit

zet een tandje bij
snijdt de wind me af

van mijn adem

van jou.

Ik deel met jou
hier voor me op papier
een fijne rimpel
tussen wenkbrauwen

ieder oogpunt is eigen
verlegen met de toekomst

grove korrel: vergeven
groeven naar voren

beweeg jij die stilstaat

ben jij dat hier
ben ik het daar

Selfie, van jou

Een rugzak vol
een smalle bedeweg slingert

van daarboven zie je de zee
een bolle spiegel op een paal
vertekent de omgeving

staat daar een persoon
- inzoomen -
een vrouw

lange benen
korte romp
weet ik vrijwel zeker

dat jij het bent
blijf jij

verborgen
op afstand

- onscherp -

Tijdelijk onderdak

Uit ander hout gesneden
vind je mij

neemt me mee naar binnen
bewerkt mij

essenhout

niet te hard, niet te zacht
rechte nerf

licht handmatig schuren
en face, zachte rondingen

plots keer je me af
achterzijde, je beitel

schiet uit,
ben ik uit eigen hout

gesneden.

Anders toen dagen nog bleven komen
zouden wij oud groeien als bomen

de korte zachte omhelzing
is nu een kleine gevangenis

de stem een nagalm
van iele liefde

morgen vangt gisteren
leemtes, stiltekreten

maken jou de vreemde vrouw
die ik morgen zou ontmoeten.

Het was zomer, ik lag vastgevroren
aan jou

wij waren een zeepbel, licht parelmoer
ik mocht er lucht in blazen

ik had je lief, het liefste van alles
wilde jij een huis vol, moestuin en veranda

en zo liefste, hebben wij nooit bestaan.

Afval scheiden

Zij zet de zak zielsverwantschap
dichtgeknoopt aan de dijk

de vuilnisman vat het overschot
vertilt zich bijna

zo veel weegt weinig
weinig weegt veel

keert zij later terug naar de dijk
om te zien wat niet was

Vrij naar Frank Boeijen

Nog een nacht valt op ons
de onderkant van de hemel

wij waken samen bij de sterren
in de wachtruimte

van de dageraad
zonder twijfel

als vriend te gebruiken
als obstakel

niet omkijken naar
de dag de nacht

en alles daartussen
waarop wij rusten.

Ik heb je gebracht
tot waar ik ben

tot hier
waar dat ook is

achter glas zie ik je opeens
levensgroot

hand ten hemel je wangen blazen
twee handkussen

wagen de sprong.

Het uur kwam zomaar vrij
bomen in schaduwdonker wiegen

de winterkou naar de zolder
warme helften kloppen

zwarte haren glanzen
naakt adem ik je geur

wend jij mijn geheven knie
aan als leuning

(verbaasd dat dit past)

praten we
lakens luisteren

zo weet ik nu
dat jij niet

bomen in schaduwdonker wiegen
jou, blijf

Dozen reizen niet
verhuizen

de handgemaakte kopjes
bittere koffie

sokken met klavertjesvier
die ik niet plukken kan

de bundel stekelige shijo's
slingers van bladmuziek

tonen ontsnappen niet
brieven en die ene ongeschrevene

en jij in een bananendoos
dat je ademen kan.

Shijo's: Koreaanse (veelal gezongen) verzen